

Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΕ ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ (του Γιάννη Ζήση)

Η απουσία της σκέψης οδηγεί σε απουσία του ανθρώπου. Αν όμως δεχτούμε τη σκέψη ως το Σημείο του ανθρώπου, τότε πρέπει να δεχτούμε την παιδεία ως τη μύηση του ανθρώπου στον Εαυτό του και την ειδοποιό σχέση του με τον κόσμο.

Είναι όμως σήμερα η παιδεία αυτό; Με ένα ναι ή με ένα όχι, η απάντηση μας είναι ένα καθαρό όχι. Αφού δεν είναι, πρέπει να γίνει.

Αυτό είναι η μόνη εκπαιδευτική πολιτική που μπορεί να είναι αποδεκτή από τη φιλοσοφική θεώρηση της Παιδείας, διαφορετικά η παιδεία δεν έχει νόημα και τότε καταδικάζεται σε μακροχρόνια υποτέλεια και αποτυχία.

Πρέπει να σημειώσουμε πως η παιδεία στη σημερινή της μορφή μπορεί να περιγραφεί ως η δύναμη της συνείδησης και της οργάνωσης του παρελθόντος που προεκτείνεται στο μέλλον και το πνίγει. Έτσι, δεν περισώζονται παρά ελάχιστες συνειδήσεις που έλκονται από το όραμα της απελευθέρωσης του μέλλοντος.

Μέσα στις σύγχρονες και τις παλαιότερες συνθήκες η σκέψη μπορούσε εύκολα να γίνεται φονέας του εαυτού της. Η πολιτική όταν εκφυλίζεται σε σύστημα ανόητων συμφερόντων επισκιάζει τον στόχο της παιδείας. Αυτή η παιδεία βραχυκυκλώνει τη σκέψη με την παράνοια της ιδιοτέλειας.

Στη σκέψη του ανθρώπου υπάρχει η δυνατότητα του να είναι Μεταμορφωτής προς τον κόσμο και τον εαυτό του. Ο άνθρωπος μέσα από τη συνείδησή του προσεγγίζει την εξέλιξη σαν Είναι του. Αυτό ισχύει για μια θετική γνησιότητα της συνείδησης. Τότε η συνείδηση είναι ο ορισμός του ανθρώπινου Είναι. Η αυτό-αναγνώριση του ανθρώπινου Είναι αποτελεί το πρώτο στόχο της παιδείας. Αν δεν εμπεριέχεται σε αυτή, τότε η παιδεία είναι μια μηχανή τερατογένεσης.

Διαβάστε σχετικά:

–Η πλανητική παιδεία

–Η πολιτική ιστορία της εκπαίδευσης – Βασικά Ιστορικά Σημεία

–Τα σχολεία σκοτώνουν την δημιουργικότητα (διάλεξη του σερ Κεν Ρόμπινσον)

–Η κρίση, η ανεπάρκεια και ο ανασχεδιασμός της εκπαίδευσης

Σκίτσο: Γιώργος Μαυρουλέας

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Δημοσίευση ανάρτησης: 20 Ιανουαρίου 2012